

Cítite sa teraz dobre? Ak áno, čo vám dáva ten pocit? Úspešná žena v strednom veku...

Nie, v najlepšom veku! Je to tak, nesmejte sa. Máme toho dost' za sebou a ešte dost' pred sebou. Nie sme už, chvalabohu, mladé, nádejné, talentované, ale skúsené a ešte k tomu prudko perspektívne! (smiech) Takže máme vlastne nárok byť aj príjemne sebavedomé, čo je v našom džobe dost' potrebné a okrem toho je to aj sexi. Vlastne teraz neviem, sexi je to asi u mužov, u žien zaberá bezbrannosť, či? Ale nie, tak vážne. Rebríček kariéry nevedie nikam. To, čo človek v skutočnosti hľadá, je sebaúcta a sebavedomie.

Skúste si zaspomínať, ktoré momenty vám pomohli vybudovať si v sebe pocit vlastnej hodnoty.

Ten pocit vlastnej hodnoty je kruto kolísava kategória... Keď hovoríme o práci, tak herec rastie príležitosťami, to je jasné. Ale aj tam treba mať názor na vec a s trochou drzosti a narcizmu ho ukázať. Ak je ta snaha pokorná a úprimná, a hlavne ak vás to baví, výsledok nie je dôležitý. Človeka už tie skúsenosti do nejakého cieľa dodrgajú... Moja prvá škola bolo Radošinské naivné divadlo. Hrali sme veľmi veľa a možnosť konfrontácie nielen s publikom tam bola veľkorysá. Druhá vec, čo ma posunula, bol určite angažmán vo Viedni.

To bolo pred šiestimi rokmi... ako ste zapadli?

Ja som sa cítila kompletne nezapadnutá. Iná kultúra, iné pracovné podmienky. Ale nakoniec som zistila, že sme každý z nejakej novej alebo staršej maringotky.

Predstavte si, že by ste dostali teraz podobnú ponuku. Išli by ste do toho?

Nie. Už mám skúsenosť a tá mi stačí. Nie je to pre môj naturel to pravé. Človek sa tam rozsype a nanovo poskladá. To je dôležité. Nejde o to urobiť tam kariéru, netreba zvíťaziť, stačí sa zúčastniť. Ja som patriot. Nikdy by som sa tam necítila doma. Bolo by však fajn, keby sa ľudia potom aj vrátili domov a tu zasiali, čo sa naučili.

Naposledy ste neveriteľne emotívne zahráli postavu Evy v Odsúdených...

Ďakujem. Bolo celkom o čom, tak som trochu pustila kohútik. Ale herec môže byť len taký dobrý, akých ma spoluhráčov a to sa v tomto prípade, myslím, naozaj, podarilo. Kasting bol výborný. Dokážete relaxovať? Vypustiť, dať robotu úplne preč z hlavy? – Jasné. Úplne normálne. Odídem z pľacu a som to zase ja.

Niektorí to nedokážu...

No neviem. To je také trochu kliše. Možno, keď sa robí film a máte ťažkú postavu... My sa bavíme o seriáli. Prepnúť z civilu do postavy je naše remeslo a musíme to zvládnuť v rámci nejakých piatich sekúnd, keď sa zakričí akcia, nezávisle od toho, či celý štáb rozpráva o rezňoch, alebo o futbale. To nie je tak, že celý deň okolo vás ticho chodia, že dnes sa točí ťažká scéna, pred ktorou ste zalezení v nejakom fajnóm karavane. U nás je to šup a teraz hraj! Najlepšie ľavým okom dve, tri slzy. A aj tri, štyri razy za sebou. V divadle je to ľahšie, tam to plynie. Situácie sa vyvíjajú v čase. Ale zase je na to len jeden pokus, jedna ostrá a keď sa zbabre.... Hm, tak potom už nič. Málo hollywoodskych filmových hercov robí divadlo....

Na vašej webovej stránke ste nechali odkaz, že ste minulý rok žili iba pre prácu a že vám život pretekal medzi prstami... čo konkrétne?

No taký ten normálny život. Herci nemajú soboty a nedele. Ľudia si asi zvyknú na víkend plánovať taký ten bežný život, nie? V našom povolání sa, samozrejme, objaví voľný deň v týždni, ale pokiaľ si to neustrážime, tak ideme na doraz. To robím, robím a robím, potom sa vystrelím niekam na dovolenku, tam ležím, že vákuum, nič, prídem naspäť a robím ďalej. Proste mi chýbala väčšia rovnováha. Mali by sme pracovať, aby sme žili a nie opačne. My

všetci žijeme, aby sme robili. Muklujeme ako debili. Nevie, či ešte nemáme dost materiálnych hlúpostí, že si nevieme uvedomiť, že život je o niečom úplne inom. Skrátka som si tam dala aj sama pre seba takú výstrahu.

Potom by to chcelo asi nejakú zmenu. Máte predstavu akú, aby ste na konci roka nenapísali, že ste iba pracovali?

Predstava by bola, uvidíme, ako sa to prepašuje do praxe. Mal by prísť asi nejaký „Sa-to“, aby to urobil za mňa. (smiech) Netvrdím, že Showdance, Odsúdené alebo Ako som prežil mi nedali nič. Dali mi veľa, aj ľudského, úžasné spätné väzby a zadosťučinenie. Ale je to len práca.

Keď sa vám podarí uchmatnúť si chvíľu voľna, čo robíte?

Idem von. Kamaráti, športy, kavičky, kinečka. Ja som v podstate väčšinou taký sólo kapor, mám rada samotu, ticho. V tichu človek nachádza veľa vecí.

Spievate, tancujete... nemáte obavu, že stratíte hlas? Kondíciu?

Keď sa o niečo nestaráte, tak to strácate, to je tak so všetkým, nielen s kondičkou. Nedá sa robiť všetko naraz a všetko dobre. Zase je to otázka príležitostí a priorit. V každom prípade všetko sa robí ľahšie, keď je človek zdravý a má dobrú náladu. Ja mám fajn prácu, nestážujem sa.

Pred dvadsiatimi rokmi by na vás pozerali s ľútosťou. Baba po štyridsiatke, rozvedená, bezdetná. Keby prišiel teraz muž, ktorý by vás chcel odvieť a byť s vami, dokázali by ste nechať prácu a ísť?

Nikdy som nebola karieristka. Pracujem preto, lebo nemám rodinu. Keby som mala rodinu, tak by som pracovala menej alebo vôbec. Zatiaľ tento vlak míňa moju zastávku, tak robím to, čo robím. Každému do života príde niečo iné. Všetko je tak, ako má byť. Ja som spokojná.

Nikdy ste nekoketovali s myšlienkou mať dieťa aj bez partnera? Byť slobodná mamička, ako to urobí veľa žien, ktoré presne majú ten pocit, že im uniká vlak.

Pre mňa nie je dieťa nejaká vec, ktorá sa dá vyrobiť alebo nejako zorganizovať. Pre mňa je to jeden zázrak, ktorý je pokračovaním dvoch ľudí. Nie som v tej situácii, žeby som odpadávala, že musím mať dieťa. Neriešim to, nie je to v mojej moci. Ste zamilovaná? – Jasné. Kto nemiluje, nesníva, kto nesníva, ten nemá príbeh a kto nemá príbeh, ako keby ani nebol.

Je to opätované?

A vás je čo do toho? (smiech)

Pre mňa ste vždy boli stelesnením charismatickej až takej živočíšnej ženy. Nevie si pri vás predstaviť pupkatého päťdesiatnika. Istý čas ste aj fungovali s výrazne mladším partnerom. Ako ste sa v takomto vzťahu cítili?

Prečo s pupkatým a prečo s päťdesiatnikom? A čo je zlé na pupkatom päťdesiatnikovi? Vek nehrá rolu, pokiaľ vie byť muž mužom a žena ženou... a bla, bla, bla...

Vraj ženy sú priveľmi emancipované a muži prestali byť mužmi...

To je povrchné. Gro zostalo stále rovnaké, len naše schopnosti a potreby sa trochu popresýpali a zatiaľ sa s tým asi ešte nejak nevieme vyrovnat'. Sme schopné sa o seba postarať. Aj mňa tak vychovali. Nevie si predstaviť, aby som bola od niekoho existenčne závislá, keď nemusím. Nezdá sa mi to fér. Ale to neznamená, že nepotrebujeme, aby nás niekto chránil, stál pri nás a staral sa o nás. Niektorým mužom sa to zdá asi málo. Ja si myslím, že je to

veľmi veľa. Áno, bezbrannosť je neporaziteľná, silná a rafinovaná zbraň. Nič spoľahlivejšie neexistuje. Mne sa to už však riskovať nechce.

Móda, pekné vecičky... máte ich v živote rada alebo to ide mimo vás?

Mám rada pekné veci, samozrejme. Ale prednosť dávam pohodliu. Byť stále za peknú, na to treba čas a hlavne disciplínu. A tú ja nemám. Alebo aj motiváciu. Aj príležitosť. Na druhej strane úprimne obdivujem takú Zdenku Studenkovú, že okrem toho, že má vždy navarené, je maximálne upravená. Keď je niekto hviezda vo svojom odbore, mal by vraj tak aj vyzerat'... Hm, ja som najradšej, keď si ma nikto na ulici nevšima.

Vie sa o vás, že sa nerada prezentujete verejne, nie ste rada za celebritu...

Neznášam to. Ani to slovo a všetko s tým súvisiace. Nikdy som nechcela byť tá známa tvár. Vždy som takých ľutovala, že chudák, toho očumujú, každý ho pozná. Je to však daň za to, že som v médiách, v televízii. Chápem ľudí, ktorí sa pristavia. Mám zážitok z Barrandova, išla som tam do jednej relácie a zablúdila som. Išli dvaja starší páni, tak som stiahla okienko a v strede mojej otázky som si uvedomila, že sa to pýtam pána Svěráka. Vysvitlo, že ideme na to isté miesto. Pre mňa to bol zážitok. Ja mám radšej, keď mi niekto napíše na moju webovku alebo mail a podelí sa so mnou o svoj názor na to, čo robím. Dostala som veľa zaujímavých reakcií. Vďaka za ne.

Máte nádherne zafarbený hlas. Nenapadlo vám vydať vlastné CD?

Všetko má svoj čas. Môžem rozmýšľať nad všelijakými vecami, ale že to chcem ja, to nestačí. Ale určite bude.

Svetové celebrity chodia po súdoch a bránia sa obťažovaniu dotieravých fanúšikov.

Máte skúsenosť s niečím podobným?

Ani nie. Občas ma niekto obviní, že som namyslená, keď s nejakým cudzím fanúšikom alebo fanúšičkou nechcem byť kamarátka, dopisovať si... Ale nejaké napínavé to nie je.

A muži?

Nie, nikdy ma nikto neobťažoval. Vždy mali predo mnou rešpekt. Myslím, že som to zdedila po mame, nič s tým neurobím. To je taká tá ženská energia, ktorá žije podľa svojho presvedčenia, akokoľvek to je ťažké. Do toho, samozrejme, spadá možnosť, keď duša piští a potom idú všetky mantinely preč, popadajú ako domino a je koniec. (smiech)